

Elmquist: Jeg kan ikke sige, at jeg egentlig er saa overvældet af de Argumenter, der er fremført af de ærede Medlemmer, der holder paa Dødsstraffens Afskaffelse. Jeg indrømmer dog, at dette gælder ikke helt den højtærede Justitsminister, for den højtærede Justitsminister søgte dog at fremføre nogle virkelige Grunde imod Bevarelsen. Paa den anden Side kan jeg ikke anerkende, at disse Grunde har faaet mere Betydning, efter at den højtærede Justitsminister har fremført dem paa ny. Det, den højtærede Justitsminister tillægger den største Vægt i denne Forbindelse, er Faren for Justitsmord eller, som den højtærede Justitsminister udtrykte det, Faren for Retsvildfarelse — og jeg skal gerne, saa vidt jeg kan huske det, bruge dette Udtryk i Stedet for Justitsmord; jeg er dog ikke i Tvivl om, at alle forstaar, hvad man mener med Justitsmord i denne Forbindelse. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Justitsminister, om jeg saa maa sige, griber til dette som til et Halmstraa. Thi, som jeg udtalte i Gaar, det er det Argument mod Dødsstraffens Bevarelse, der vel nok rent umiddelbart — og det forstaar jeg saa udmærket godt — har Mulighed for at virke stærkest, ogsaa til at fremkalde Tvivl hos dem, der ønsker Dødsstraffen bevaret. Men efter min Mening er det ogsaa kun rent umiddelbart. Retsvildfarelse, som medfører Dødsstrafs Fuldblydelse, er efter min Mening udelukket her i Landet. Som jeg sagde i Gaar, i et Land, hvor der hersker en saa ubetinget og saa stærk en Uvillie imod Dødsstraffens Anvendelse som her, kan denne Straf overhovedet ikke tænkes at komme til Anvendelse, hvor alle foreliggende Forhold ikke er oplyst saaledes, at der foreligger en ubetinget Vished for, at den paagældende har begaaet Forbrydelsen. I andre Tilfælde, hvor denne ubetingede Vished ikke er til Stede, kan dette overhovedet ikke tænkes.

Jeg maa maaske her have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, at det, jeg mener skal være til Stede ved Anvendelsen af Dødsstraf, er, at der er ubetinget Vished for, ingen Tvivl til Stede om, at den paagældende har begaaet Forbrydelsen. Huske maa man ogsaa — og det vil jeg gerne pege paa —, at det efter det Ændringsforslag, som Fru Hauschultz og jeg har stillet, vil blive saaledes, at Dødsstraffen aldrig mere er obligatorisk, men at Dommerne har Valget mellem at idømme enten Fængsel paa Livstid eller Dødsstraf. Mon der virkelig er nogen, der tror, at vore Domstole, at vor Højesteret, i en Tid, da Indstillingen overfor Dødsstraffen er, som den

er her i Landet, hvor der er Uvillie mod overhovedet at bruge den, at den højeste Ret her da vil bruge denne Adgang uden netop i Tilfælde, hvor al Tvivl er udelukket? Nej, jeg tror, den højtærede Justitsministers Ængstelse her i allerhøjeste Grad kun er *tænkelig*. I Virkeligheden er det umuligt, at et Justitsmord eller en Retsvildfarelse, der har til Følge, at man dømmer en Mand eller en Kvinde til Døden og eksekverer Dødsdommen, vil kunne finde Sted. Og jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister: Kan den højtærede Minister paavise et eneste Tilfælde i de sidste hundrede Aar eller maaske mere af Justitsmord ved Anvendelse af Dødsstraf her i dette Land? Nej, der kan ikke paavises et eneste Tilfælde af, at man har eksekveret en Dødsdom og saa senere er kommet i Tvivl om, hvorvidt denne Dødsdom nu ogsaa var rigtig. Jeg tror derfor, man roligt kan lade denne Ængstelse fare, der er ingen Grund til den; Dødsstraf vil kun blive anvendt her i Landet, hvor al Tvivl er udelukket.

Den højtærede Justitsminister kom ogsaa ind paa en Imødegaaelse af min Paastand om, at det vil være vanskeligt at finde en afskrækkende Straf for dem, der er dømt til Fængsel for Livstid, hvis de paagældende igen begik Mord, et eller flere, f. Eks. paa Fængselsbetjentene eller Fængselspersonalet i øvrigt, og den højtærede Minister udtalte, at man endogsaa har Eksempler paa, at Fanger begaar Drab for at blive dømt til Døden. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen var saa elskværdig at belære os om, hvorledes Retsforholdene var i 1767, hvor man ligefrem maatte have Straffebestemmelser, for at Folk kunde blive slaaet ihjel, naar de ønskede det. Jeg tror, jeg ganske roligt kan lade disse Eksempler hvile. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen og den ærede Ordfører har bedt mig begrænse Diskussionen saa stærkt som muligt, men mon vi saa ikke skulde lade være med at gaa tilbage til 1767, for ellers kunde jeg ogsaa nævne adskilligt om Retsforholdene den Gang. Men den højtærede Justitsminister nævnte altsaa, at der var Eksempler paa, at Fanger begaar Drab for at faa Dødsdommen eksekveret. Ja, saadanne Tilfælde ved jeg godt har foreligget, men mon det nu alligevel ikke hører til Undtagelserne, at en Morder saaledes ligefrem begaar Drab paa ny for selv at komme af med Livet? Man kan vist roligt sige, at det hører til de ganske enkelte Undtagelser. Men en Ting er givet: en afskrækkende Straf overfor Mordere, der er dømt til Fængsel paa Livs-